

EITT MÓÐURMERKI TÓK MANNIN OG PÁPÁN

Í DAG Í SKRIVANDI STUND, MIKUDAGIN 20 AUGUST, ER JÚST EITT ÁR LIGIÐ, SÍÐAN
NORÐMAÐURIN **HENNING FUNDERUD**, BÚSITANDI Á **STRONDUM**, ANDAÐIST
EINANS **57 ÁRA** GAMAL EFTIR HANN SITA **KONAN SÓLVÁ OG BÖRNINI**

LAGNUSØGA

Eftir Jústinus Leivsson Eidesgaard

Í dag í skrivandi stund, mikudagin 20 august, er júst eitt ár ligið, síðan norðmaðurin Henning Funderud, búsitandi á Strondum, andaðist einans 57 ára gamal Eftir hann sita konan Sólvá og börnini. Tey eru 18 ára gamla Ragna, 21 ára gamla Paula og 23 ára gamli Olaf. Hetta eru virkin børn, genturnar ganga í skúla og sonurin lærir til timburmann hjá Norðsetur. Og har er eisini ein fittur lítil hundur, sum eitur Figo og broyttist í medferð, tá ið Henning andaðist. Hann er fittur og blíður, losar ikki og biddar ikki við borðið, alt í alt ein óvanligur hundur, sum nýtir gott av, at tey ungu í húsunum kappast um at vera góð við hann.

Ársdagurin fer ikki bara framvið hjá familjuni Gærdum Funderud í Eyrgøtu 13. Tey eru í sorg og sorgin tyngir hjarta í lötum, fyri aftur at sleppa lívinum framat. Gravsteinurin kom upp týskvøldið. Hann stendur í kirkjugarðinum við Sjógv og mynd er av Henning. Hann stendur millum tríggar aðrar gravsteinar, sum allir eru úr Eyrgøtu á Strondum og sum eru komnir upp seinastu árin. Eyrgøta er vorðin ein sonn lagnunargøta. Innan tvey ár er annar makin deyður í fyra húsum og sum skaldið tekur til, har fá brenna ljós undir lágari lön, sæst gjølla, um eitt av teimum sløkarnum. Her eru einkjur og einkjumenn og tveimum av teimum farnu, gekk eg í flokki saman við á Strondum.

-Mynd á gravsteinum er so moderna í dag og tað vildu börnini, sigur Sólvá. Hon er 55 ára gomul og vit kennast heilt frá barnárunum, vitingu í sama skúla á Strondum. Hon var eitt lívsstykki sum barn og í uppvækstrinum og tað er hon enn og lívsgleðina klárar ikki eingang sorgin at knekka, hóast hon hevur roynt av øllum alvi.

-Henning gjørdist bara 57 ára gamal. Vit ætlaðu at gerast gomul saman. Tað er ringt við børnunum og hinvegin, tey hava meg. Men tey sakna pápa sín og eg sakni hann nakað so grúsumt. Vit vóru altíð saman sum familja og vóru ógvuliga tætt knýtt, sigur Sólvá. Vit sita øll við borðið og frammanfyri meg stendur rúkandi fiskasuppa við kókaðum toski og rækjum. Börnini rósa mammuni fyri matin og eta hugagóð. Hundurin liggur í sofuni, har Henning

Sólvá og Henning í Turkalandi í feriu. Lítil móðurmerkið hómast aftanfyrri oyrað. Tí ið myndin varð tikin, vóru tey lukkuliga óvitandi um, at móðurmerkið skuldi vera banin á teirra eyndu

Mynd: Jústinus Leivsson Eidesgaard

plagdi at sita. Hann hevur yvirtíkt plássið.

-Eg veit ikki, hvussu eg havi tað við kirkjugørðum. Tað er ikki har tann Henning er, sum eg elski og tað var har eg segði honum farvæl. Hann er onkunstaðni og eg veit, at vit fara at siggjast aftur, sigur Sólvá.

Eitt óskyldugt móðurmerki

Í oktober 2010 leggur Henning merki til eitt pinkulítið móðurmerki aftanfyrri vinstra oyra. Hann hevði eitt sindur fortte av tí og fór til lækna. Hann varð kannaður. Í 2011 bara vaks móðurmerkið og í februar 2012 varð hann lagdur undir skurð og móðurmerki varð skorið burtur.

-Alt sá gott út. 14 dagar seinni verður Henning uppringdur, og fær at vita, at talan er um krabbamein í samband við móðurmerki. Tað var sum ein gardina fór niður fyri. Vit vóru fullkomiliga skelkað. Hann skuldi beinanvegin niður og varð aftur lagdur undir skurð í februar/mars. Eftir sum

páskir vóru í nánd, fóru vit heim við góðum boðum. Síðan niður aftur, enn ein stór skurðviðgerð, krabbin var nú komin í lymfurnar og teir vissaðu okkum um, at nú var alt skorið burtur. Her var kontroll oman á kontroll og alt var gott, sigur Sólvá við tårum í eygunum.

Nýggjársaftan í 2012, knappar átta mánaðar áðrenn Henning doyri, fær hann knappliga sterka høvuðspínu og tað endar við at ambulansin kemur eftir honum. Tey fara niður til Danmarkar fjórða januar 2013 og tá varð staðfest, at hann hevði fingið metafaser í heilan av móðurmerkinum. Og av hesum hevði hann fingið heilabløðing, men hendan var tó ikki so álvarslig, at hann var óhjálpin.

-Vit fingið alla tíðina at vita, at alt var í lagi og vit trúðu upp á tað. Í juli í fjør fekk hann eina nýggja heilabløðing og nú var hann rættuliga merktur av hesum. Og nú gekk alt knappliga so skjótt. Sjeynnda august fingið vit at vita, at nú kundu læknarnir ikki gera meira

og vit vóru spurð, um vit ynsktu, at hann skuldi doyggja á sjúkrahúsinum ella heima. Hetta var alt so óveruligt og eg haldi als ikki, at tað var gingið upp fyri mær, at eg fór at missa Henning. Vit vildu heim og 13. august kom hann heim.

-Alt var gjørt klárt heima og hvar var eg? Songin var sett upp í stovuni og vit vóru um hann. Hann var nú óhjálpin og bara onkuntíð hugsaði eg, at hann skuldi doyggja og aðrar tíðir var tað bara sum ein heilt óveruligur filmir. Hann andaðist 20. august og eg haldi, at tað er ikki fyrr enn nú, eitt ár aftaná, at tað veruliga er gingið upp fyri mær at maður mín Henning, pápi av mínum børnum, Henning, mín lívs størsta og einasta kjerligheit eru deyður og kemur ongantíð aftur. Og tað er eisini gingið upp fyri mær, at eg má nú læra meg at liva uttan hann. Hetta er veruleikin, sigur Sólvá.

-Sorgin kemur í rykkum og síðan hvørur hon, forkláar Sólvá. Og henni